

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **SurGal Clinic s.r.o.**, se sídlem Drobného 38-40, Brno, zastoupeného Mgr. Ivanou Šmicovou, advokátkou se sídlem Drobného 36, Brno proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2. 11. 2012, č. j. 12527/12-1400-707218,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou ze dne 28.12.2012, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31.12.2012, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný

zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru č.j. 221627/12/290961707342 ze dne 15.5.2012. Tímto platebním výměrem Finanční úřad Brno III (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 1 080 000 Kč.

[2] Důvodem pro vyměření daně bylo, že žalobce jako jediný společník společnosti Sural real estate, s.r.o., vložil dne 9.4.2010 do základního kapitálu této společnosti nepeněžitý vklad v hodnotě 36 000 000 Kč, jehož předmětem byly nemovitosti v katastrálním území Černá Pole zapsané na LV č. 5305. Dne 9.10.2010 byla jako jediný společník společnosti Sural real estate, s.r.o., v obchodním rejstříku zapsána Fio banka, a.s. z titulu smlouvy o převodu obchodního podílu za účelem zajištění pohledávek banky. Dle žalovaného žalobci vzhledem k tomu, že k převodu došlo před uplynutím pětileté lhůty, nevznikl nárok na osvobození nepeněžitého vkladu do základního kapitálu společnosti Sural real estate, s.r.o., dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalobce uzavřel s Fio bankou, a.s., smlouvu o převodu obchodního podílu za účelem zajištění pohledávek banky. Ve smlouvě bylo zároveň sjednáno, že pokud budou veškeré pohledávky banky vůči žalobci řádně a včas splněny stává se žalobce bez dalšího majitelem převedeného obchodního podílu, jinak je banka oprávněna své pohledávky uspokojit z převedeného obchodního podílu jeho zpeněžením. Jednalo se tedy o zajišťovací převod práva dle § 553 občanského zákoníku s rozvazovací podmínkou splnění zajištěného závazku. Podstatou tohoto převodu je, aby dočasná ztráta převedeného práva stimulovala dlužníka ke splnění závazku. Účelem smlouvy je zajišťovací funkce, nikoliv nabytí dlužníkovy práva na straně věřitele a jeho pozbytí na straně dlužníka. Převod obchodního podílu dle uvedené smlouvy není vyvažován žádným hodnotovým ekvivalentem ze strany banky a ze strany žalobce jakožto převodce není převod motivován úmyslem poskytnout bance majetkový prospěch. Od jiných převodů se liší tím, že je jím zajišťován dluh po dobu, než je věřiteli v plné výši uhrazen. Obchodní podíl je v tomto případě „deponován“, aby mohl být v případě řádného splnění závazku vrácen dlužníkovi. Pouze při nesplnění závazku může dojít ke kompenzaci závazku s hodnotou převedeného práva.

[4] Právní teorie i praxe se shodují, že institut zajišťovacího převodu práva se blíží zástavnímu právu. Účelem je pouze zajištění závazku a nikoliv možnost nabyvatele s převedenou věcí nakládat jako s věcí vlastní. Zajišťovací charakter převodu vyplývá i ze smlouvy, a to z čl. III odst. 1, dle kterého je banka oprávněna uspokojit z převedeného obchodního podílu své pohledávky pouze v případě, že žalobce svůj dluh vůči bance nesplní řádně a včas. Dále její charakter vyplývá i z čl. V odst. 6 smlouvy, ve kterém se banka zavázala po dobu účinnosti smlouvy umožnit žalobci, aby i nadále vykonával práva spojená s vlastnictvím obchodního podílu. Tuto skutečnost potvrdila Fio banka, a.s., i potvrzením ze dne 30.4.2012.

[5] Pojem účast společníka ve společnosti pro účely § 20 odst. 6 písm. e) zákona, kterým se upravuje osvobození od daně darovací a daně z převodu nemovitostí u vkladu do základního kapitálu obchodní společnosti vyložil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 5 Afs 62/2008, a to tak, že účastí společníka se rozumí jeho práva a povinnosti, a to především

právo podílet se na řízení společnosti, na jejím zisku a na likvidačním zůstatku při jejím zániku. Správní orgány opakovaně argumentují tím, že podle aktuálního výpisu z obchodního rejstříku společnosti Sural real estate, s.r.o., je jediným společníkem Fio banka, a.s. Žalobce společníkem není od 9.11.2010, čímž zanikla jeho účast ve společnosti. Dle žalobce skutečnost, že zákonná úprava obchodního rejstříku nerozlišuje klasický převod a zajišťovací převod a neumožňuje tedy takový zápis, ze kterého by bylo patrné, že jde pouze o převod za účelem zajištění, nic nemění na tom, že jde o odlišné instituty s rozdílnými právními následky.

[6] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že smlouva o zajišťovacím převodu obchodního podílu byla uzavřena platně v souladu s předpisy i judikaturou, rozebral právní povahu zajišťovacího převodu práva. Odmítl žalobcem tvrzenou blízkost institutu zajišťovacího převodu práva a zástavního práva. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Afs 126/2005 ze dne 27.7.2006, žalovaný uvedl, že bylo vydáno v roce 2005, kdy institut zajišťovacího převodu nebyl uveden v § 8 odst. 1 zákona jako předmět daně z převodu nemovitostí, přičemž od roku 2008 jsou „klasický“ úplatný převod a zajišťovací převod z daňového hlediska postaveny na roveň a rovněž zajišťovací převod je předmětem daně z převodu nemovitostí. Žalobce chtěl však především upozornit na to, že dle NSS je institut zajišťovacího převodu práva třeba odlišovat od klasického úplatného převodu do té míry, že před novelizací příslušného ustanovení zákona nebylo možno zajišťovací převod nemovitosti považovat za předmět daně. Dle žalobce je třeba tyto instituty odlišovat i v případě posuzování trvání účastníka společnosti v obchodní společnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil názor, že skutečnost, že banka k zajištění svých pohledávek využila institutu zajišťovacího převodu práva nemění nic na tom, že byl převeden obchodní podíl a tím skončila účast vkladatele ve společnosti Sural real estate, s.r.o. Smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 6.10.2010 bylo převedeno 100% obchodního podílu společnosti DELTA, spol. s r.o. (dnes žalobce) ve společnosti Sural real estate, s.r.o., na společnost Fio banka, a.s., podle § 115 obchodního zákoníku. Fio banka, a.s., se na základě této smlouvy stala majitelem obchodního podílu a jediným společníkem společnosti Sural real estate, s.r.o., a je oprávněna vykonávat veškerá práva společníka v souladu se zákonem. Převod obchodního podílu je řešen v § 114 a násl. obchodního zákoníku, přičemž se jedná o kogentní ustanovení. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 62/2008, kde je mimo jiné uvedeno, že „... v okamžiku, kdy společník převede svůj obchodní podíl, nebo akcionář akcie, převádí tím i práva a povinnosti a jím odpovídající účast ve společnosti. Je proto logické, že převede-li společník obchodní podíl na jiného nebo akcionář akcie na jiného, zanikne tím jeho účast ve společnosti, neboť obchodní podíl, stejně jako akcie, je jejím vyjádřením.“.

[8] Žalobce byl v době převodu obchodního podílu jediným společníkem společnosti Sural real estate, s.r.o., obchodní podíl byl tedy převoditelný na třetí osobu. Ve smlouvě o převodu obchodního podílu ze dne 6.10.2010 v čl. I bod 2 uvádí, že: „převod obchodního podílu je v souladu s § 115 obchodního zákoníku a společenskou smlouvou společnosti Sural real estate, s.r.o., případně stanovami, tj. že je zejména dán souhlas valné hromady společnosti Sural real estate, s.r.o., s převodem obchodního podílu, pokud je ho třeba.“ Smlouva byla

uzavřena dle § 115 obchodního zákoníku a je platná. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR č. 29 Odo 28/2005 vyplývá, že pohledávku věřitele je možno zajistit převodem práva obchodního podílu, pokud je obchodní podíl převoditelný, a to podle § 553 o.z. Aby k takovému zajištění došlo, je nutné převést právo, jehož převodem se závazek zajišťuje, na věřitele, a to postupem odpovídajícím právu, které se převádí. Při zajišťovacím převodu práva k obchodnímu podílu je nezbytné splnění podmínek stanovených pro převod obchodního podílu v § 115 obchodního zákoníku. Pro zajišťovací převod práva k obchodnímu podílu ze zákona žádná výjimka nevyplývá.

[9] Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu 29 Cdo 2845/2007, dle kterého zajišťovací převod práva je úplatným převodem v tom smyslu, že majetek se vzhledem k povaze převodu dočasně převádí jako protihodnota, tedy zajištění zajišťované pohledávky. Smlouva o zajišťovacím převodu tak musí obsahovat buď určení kupní ceny obchodního podílu nebo podrobné smluvní ujednání o podmínkách zpeněžení obchodního podílu, včetně ujednání o tom, jak se smluvní strany vypořádají pokud dlužník zajištěnou pohledávku věřiteli včas a řádně uhradí. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu 31 Cdo 495/2006, který se zabývá náležitostmi smlouvy podle § 553 o.z..

[10] Žalobce zdůraznil, že dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., jsou vklady vložené podle obchodního zákoníku do základního kapitálu obchodních společností nebo družstev osvobozeny. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do 5 let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu, s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Osvobození zůstává zachováno, dojde-li ke změně obchodní společnosti na veřejné neziskové ústavní zdravotnické zařízení. Výčet výjimek v případě zániku účasti společníka ve společnosti, kdy zůstává osvobození zachováno, zákon stanovuje přesně. Žádná z výjimek se netýká převedení obchodního podílu na třetí osobu. Podle výpisu z obchodního rejstříku zanikla účast žalobce ke dni 9.10.2010 a novým společníkem se stala Fio banka, a.s.

[11] Protože k zániku účasti žalobce ve společnosti Sural real estate, s.r.o., došlo ke dni 9.10.2010, tedy před uplynutím lhůty podmiňující osvobození, správce daně vyměřil žalobci předmětným platebním výměrem daň z převodu nemovitostí, přičemž základem daně byla dle § 10 písm. i) zákona č. 357/1992 Sb. hodnota určená posudkem znalce podle obchodního zákoníku

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[12] Ve věci proběhlo dne 9. 12. 2014 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na dosavadních stanoviscích k věci. Zdejší soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] Jak soud zjistil ze správního spisu, důvodem pro vyměření daně bylo, že žalobce, (dříve DELTA, spol. s r.o.), jako jediný společník společnosti Sural real estate, s.r.o., vložil dne

9.4.2010 do základního kapitálu této společnosti nepeněžitý vklad v hodnotě 36 000 000 Kč, jehož předmětem byly nemovitosti v katastrálním území Černá Pole zapsané na LV č. 5305. Právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí vznikly dne 22.4.2010. Protože žalobce nepodal daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, byl dne 14.11.2011 vyzván správcem daně k podání daňového přiznání, což učinil dne 28.11.2011. Podal přiznání k dani, ve kterém zároveň uplatnil osvobození hodnoty vkládaných nemovitostí z placení daní dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“). Správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybnosti dle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žádal o vysvětlení, z jakého důvodu byl uplatněn nárok na osvobození nepeněžitého vkladu. Upozornil na to, že dne 9.10.2010 byla jako jediný společník společnosti Surgal real estate, s.r.o., v obchodním rejstříku zapsána Fio banka, a.s.

[14] K tomu žalobce sdělil, že dle jeho názoru jeho účast ve společnosti Surgal real estate s.r.o., nezanikla. Dne 6.10.2010 uzavřel s Fio bankou, a.s., smlouvu o převodu obchodního podílu za účelem zajištění pohledávek banky vyplývající ze smlouvy o úvěru č. 091000046 ze dne 22.12.2009, ve znění dodatků. Byl tedy využit institut zajišťovacího převodu práva podle ust. § 553 občanského zákoníku, který je nutno odlišovat od „klasického“ úplatného převodu. Následně 4.4.2012 správce daně sdělil žalobci, že pochybnosti v případě uplatnění osvobození nebyly odstraněny, žalobce tedy podal návrh na pokračování v dokazování. Tomu nebylo vyhověno a správce daně vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí platebním výměrem č.j. 221627/12/290961707342 ze dne 15.5.2012.

[15] Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru žalovaný zamítl. Rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobci nevznikl nárok na osvobození nepeněžitého vkladu do základního kapitálu společnosti Surgal real estate, s.r.o., dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona, neboť skutečnost, že banka k zajištění svých pohledávek využila institutu zajišťovacího převodu práva nic nemění na tom, že obchodní podíl byl převeden a tím skončila účast žalobce jako vkladatele ve společnosti Surgal real estate, s.r.o.

[16] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval z obecného hlediska i právní povahou zajišťovacího převodu práva podle §553 o.z. a problematikou zániku účasti společníka ve společnosti, přičemž odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně.

[17] Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci. Spornou je otázka, zda v případě převodu obchodního podílu, představovaného nemovitostmi, formou zajišťovacího převodu práva podle §553 o.z., vzniká nárok na osvobození od daně z převodu podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb.

[18] Soud souhlasí s argumentací žalobce ohledně podstaty a charakteru zajišťovacího převodu práva, ostatně tato argumentace je podpořena i judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu.

[19] Otázka daňové povinnosti v případě nabytí na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva je řešena v §8 odst. 1 písm. b) a §25 odst. 4 zákona č. 357/1992 Sb. Dle uvedených

ustanovení je nabyvatel poplatníkem daně, k jejímu prominutí však může dojít v případě zpětného nabytí původním vlastníkem.

[20] Touto problematikou se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku uváděném žalobcem č.j. 7 Afs 126/2005-75 ze dne 27. 6. 2006, dále NSS reagoval na novelizaci ustanovení v §8 odst. 1 písm. b) a §25 odst. 4 zákona č. 357/1992 Sb. v rozsudku ze dne 12. března 2014, č.j. 7 Afs 84/2013-25. Tyto rozsudky však řešily daňové povinnosti v případě nabytí na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva.

[21] Sporou otázkou v předmětné věci však není zdanění nabytí nemovitosti na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva, ale otázka zdanění nepeněžitěho vkladu, představovaného nemovitostí, do základního kapitálu obchodní společnosti Sural real estate, s.r.o., když tento vklad byl následně převeden z titulu zajišťovacího převodu práva podle §553 o.z. na jiný subjekt a účast žalobce v uvedené společnosti v důsledku toho zanikla.

[22] Tato problematika je upravena v § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., podle kterého „*od daně darovací a daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu (dále jen „vklad“), má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Osvobození zůstává zachováno, dojde-li ke změně obchodní společnosti na veřejné neziskové ústavě zdravotnické zařízení. Osvobození zůstává rovněž zachováno, zanikne-li účast společníka za trvání konkursu, podle soudem schváleného reorganizačního plánu nebo podle soudem schváleného oddlužení. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.*“

[23] Žalobce vložil do společnosti Sural real estate, s.r.o. nepeněžitý vklad (nemovitosti) ke dni 9. 4. 2010, přičemž byl jediným společníkem. Ke dni 9. 10. 2010 byla jako jediný společník zapsána Fio banka, a.s, neboť žalobce s ní uzavřel dne 6. 10. 2010 smlouvu o převodu obchodního podílu.

[24] V případě daně z vkladu do základního kapitálu je osvobození vázáno na účast společníka v obchodní společnosti po dobu pěti let. Výjimky z této podmínky jsou taxativně stanoveny. Pod žádnou z těchto výjimek nelze podřadit skutečnost, že k ukončení účasti žalobce ve společnosti došlo v důsledku zajišťovacího převodu práva. Dle názoru soudu v tomto případě důvod ukončení účasti žalobce ve společnosti nemá na daňovou povinnost žádný vliv.

[25] Soud poukazuje na to, že podle §114 obchodního zákoníku v platném znění vyjadřuje obchodní podíl existenci právního vztahu mezi společníkem a společností a současně i obsah tohoto podílu. Obchodní podíl jako pojem je odlišný od pojmu vklad, bez vkladové povinnosti

však nemůže vzniknout. Vklad je majetkovým základem podílu, převzetí vkladové povinnosti podmiňuje vznik společnického vztahu. Obchodní podíl má svou stránku kvalitativní, kterou je charakterizováno právní postavení společníka, a svou stránku kvantitativní, která určuje velikost obchodního podílu a tudíž i rozsah účastníka na společnosti. (blíže komentář k ust. §114 obchodního zákoníku, ASPI, autor doc. JUDr. Jarmila Pokorná, CSc.)

[26] K převodu obchodního podílu došlo smlouvou podle §115 obchodního zákoníku, jak je v této smlouvě i deklarováno. Tím, že obchodní podíl byl jako celek převeden na Fio banku, a.s., pozbyl žalobce práva a povinnosti společníka.

[27] Žalobce v žalobě argumentoval tím, že Nejvyšší správní soud pojem účast společníka ve společnosti pro účely §20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. vyložil v rozsudku č.j. 5 Afs 62/2008-52 ze dne 15. 10. 2008 tak, že účastí společníka v obchodní společnosti se rozumí jeho práva a povinnosti, především právo podílet se na řízení společnosti, na jejím zisku a na likvidačním zůstatku při jejím zániku. Žalovaný argumentuje pouze tím, že dle aktuálního výpisu žalobce není společníkem od 9. 11. 2010. V předmětné věci se však ve smlouvě o převodu obchodního podílu banka zavázala po dobu účinnosti umožnit žalobci i nadále vykonávat práva a povinnosti spojená s vlastnictvím obchodního podílu, o čemž žalobce předložil správci daně i potvrzení Fio banky, a.s. Práva a povinnosti společníka tedy vykonává žalobce.

[28] Dle názoru soudu z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu výše uvedený závěr, dovozený žalobcem, nevyplývá. Žalobce použil pouze část textu z uvedeného rozsudku, bez citace textu předcházejícího a následujícího. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku mimo jiné konstatoval, že se ztotožnil s právním hodnocením existence „účasti ve společnosti“, tak jak ji posoudil žalovaný a poté i krajský soud. Uvedl konkrétně: *„Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatuje, že podle obchodního zákoníku představuje akcie cenný papír, s ním jsou spojena práva akcionáře jako společníka podílet se na řízení akciové společnosti, na jejím zisku, eventuálně na likvidačním zůstatku při jejím zániku. Znamená to, obchodní podíl u společnosti s ručením omezeným a akcie u akciové společnosti jsou výrazem účasti společníka (akcionáře) ve společnosti, neboť odráží rozsah jeho práv a povinností. V okamžiku, kdy společník převede svůj obchodní podíl nebo akcionář akcie, převádí tím i práva a povinnosti a jim odpovídající účast ve společnosti. Je proto logické, že převede-li společník obchodní podíl na jiného nebo akcionář akcie na jiného, zanikne tím jeho účast ve společnosti, neboť obchodní podíl, stejně jako akcie, je jejím vyjádřením.“*

[29] Dále Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: *„Zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, v § 20 odst. 6 písm. e) váže podmínku (podmíněného) osvobození na setrvání společníka v obchodní společnosti (aniž by některou z nich vylučoval nebo pro ni stanovil odchylný daňový režim) a na skutečnost, že mu nemovitosti nebyly vráceny. Zánikem přitom, dle Nejvyššího správního soudu, nelze rozumět jen naplnění podmínek zániku účasti ve smyslu § 148 a násl. obchodního zákoníku (tj. zrušení účasti společníka soudem, vyloučení společníka, dohoda o ukončení), jak dovozuje stěžovatel, ale faktický stav, že společník již není účasten ve společnosti, a to bez ohledu na formě, v níž*

je faktická účast vyjádřena (obchodní podíl, akcie). Uvedené ustanovení proto plně dopadá i na případy vkladu do akciové společnosti. “

[30] Pokud se Fio banka, a.s. se žalobcem dohodla, že žalobce bude vykonávat práva a povinnosti spojená s vlastnictvím obchodního podílu, jednalo se o smluvní ujednání mezi dvěma subjekty, které nemá vliv na skutečnost, že žalobce již není účasten ve společnosti, protože na Fio banku, a.s. svůj obchodní podíl převedl a tím pozbyl práva a povinnosti společníka. Jak bylo ve smlouvě o převodu obchodního podílu ze dne 6. 10. 2010 konstatováno, převod se uskutečnil dle §115 obchodního zákoníku. Na základě toho se Fio banka a.s. stala majitelem tohoto obchodního podílu a jediným společníkem společnosti Surgal real estate, s.r.o.

[31] V uvedených souvislostech zajišťovací převod práva nelze srovnávat, jak to činí žalobce, se zástavním právem, kdy k převodu práva na věřitele dochází až v případě, kdy se dlužník ocitne v prodlení. V případě zajišťovacího převodu práva, jak vyplývá ze samotného pojmu, se o převod vlastnického práva jedná, byť je to převod podmíněný. Podmíněnost převodu dle názoru soudu nemá vliv na vznik daňové povinnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu